

FORTELL MEG HVEM JEG ER

«God morgen! Dagens farge er grå! Kombiner med marineblå for ekstra effekt!» Beskjeden fra Athene lyser opp skjermen på telefonen min og etterfølges av en liten melodi som river meg ut av søvnen. Sola har nettopp stått opp, men kun en neglisjerbar mengde stråler klarer å trenge gjennom alle høyblokkene i nabolaget mitt, og soverommet bades i det blå lyset fra telefonskjermen.

«I dag har du en spennende dag foran deg! Det er hele 5% sannsynlig at akkurat du får svar på søknaden din om opprykk!» Teksten svever over en bakgrunn med ballonger og konfetti. Jeg skrur fort av telefonskjermen før jeg står opp og finner fram dagens antrekk. Den grå genseren passer meg perfekt. Den lyse tonen står godt til de blå øynene mine, og den blasse fargeløsheten går omtrent i ett med huden. Det hele fungerer så godt sammen at jeg nesten mister interessen for speilbildet mitt mens jeg ser på det. Harmonisk og balansert er det Athene kaller det, og Athene tar ikke feil. Ansiktstrekk, personlighet, livsvalg. Hun tenker på alt. Hun er mye mer avansert enn meg.

Jeg går på toget som tar meg inn til sentrum av byen der kontoret mitt er. Kollektivreisen min er lang, nesten en time. Noen ganger lurar jeg på hvorfor Athene anbefalte meg å flytte til utkanten av byen, men det plager meg ikke nevneverdig. Jeg har ikke så mye imot togreisen til jobb. Det er noe vakkert med å se at de slitne ansiktene og klærne sakte byttes ut med energiske smil og designerkjoler ettersom vi kommer nærmere sentrum. Jeg velger meg raskt et av de grønne og blårutede setene og tar opp telefonen min. Som vanlig ber jeg Athene lete etter compatible personer i togvogna. Jeg vet ikke helt hvorfor jeg fortsatt gjør det. Typisk sett har jeg rundt 5% treff med folk jeg møter, men det har blitt et slags morgenritual jeg ikke klarer å legge fra meg. Før beregninga er ferdig, ser jeg ham. Som alltid går han på fem stopp etter meg, og som alltid er han den første som går ombord i vogna. I det han setter seg, virker det som om han ser i min retning, men jeg flytter blikket ned til telefonen min før jeg rekker å finne det ut.

«20% kompatibilitet!» Teksten lyser opp på telefonskjermen min. 20%! Første gangen jeg så det trodde jeg det var en feil. Før ham var det høyeste treffet jeg noen gang hadde fått på 8%.

20% er egentlig ikke et spesielt godt treff. Vi er bare 20% compatible. I bare ett av fem tilfeller vil vi komme overens. Jeg burde kanskje prøvd å ta kontakt på tross av den lave sannsynligheten? 20% er det høyeste tallet jeg noen gang har funnet og kanskje den beste oddsen jeg noen gang kommer til å ha. Likevel klarer jeg ikke å gjøre det. Hva gjør jeg om jeg snakker med ham og finner ut at vi ikke har

kjemi? Hva gjør jeg om jeg mister min eneste 20%? Før jeg rekker å dvele mer ved sannsynlighetene, blir tankestrømmen min blir avbrutt av en lys kvinnestemme:

«Unnskyld. Sitter det noen her?» Jeg titter opp på kilden til lyden og ser rett inn i et vakkert kvinneansikt. Hun har blå øyne og blondt hår akkurat som meg. Likevel ser hun fullstendig annerledes ut. Smilet hennes er altoppslukende og blikket hennes møter mitt, fullstendig uredde. De lyse og klare fargene på klærne hennes får hele henne til å skinne. Jeg tror aldri jeg kunne blitt lei av å se på dette ansiktet.

«Ehm...nei.» svarer jeg mens jeg senker blikket. «Bare sitt.» Jenta setter seg ved siden av meg og tar opp telefonen sin. I det hun gjør det, legger jeg merke til at hun har akkurat samme modell som meg. «Vi har samme telefon!» utbryter jeg før jeg rekker å tenke meg om. Jenta ser opp på meg og møter blikket mitt et lite sekund før hun raskt sjekker hva Athene sier.

«3% kompatibilitet!» lyser det på skjermen hennes.

«Eh...ja, vi har visst det.» svarer hun avvisende, før hun smiler høflig og snur seg bort.

Jeg bøyer hodet og ser ut av vinduet. Stasjonen hun gikk på er en av de fineste i byen. Den er minimalistisk, og sola rager høyt over de elegante og moderne eneboligene. Alt ser veldig annerledes ut enn den møkkete og travle stasjonen jeg bor ved.

I det toget forlater stasjonen, kommer en mann opp og begynner å snakke med jenta ved siden av meg. Det virker ikke som om de kjenner hverandre, men samtalen deres er likevel uanstrengt og hyggelig. «Vent litt, jeg skal vise deg!» sier hun plutselig og begynner å lete rundt i designerveska si. I det hun gjør det, legger hun telefonen sin mellom setene våre. Jeg klarer ikke å la være å kaste et blick på den. Skjermen er fortsatt på, og hun har Athenes kompatibilitetsanalyse oppe. Jeg kan nesten ikke tro det jeg ser. 73%! 92%! 58%! Jeg vet ikke om jeg noen gang har sett så høye tall før. Jeg kjenner meg plutselig ekstremt ukomfortabel. Her sitter jeg og fantaserer om mine 20%, også har jenta ved siden av meg ikke bare én, men flere treff med over dobbelt så høy kompatibilitet. Jeg skal til å se bort i det et tall fanger blikket mitt: 84%. Det er ham. Mine 20%, min femtedel. Hennes score er over fire ganger så høy, og det er ikke hennes høyeste en gang! Hvordan kan dette stemme? Jeg griper tak i telefonen hennes for å se nærmere, men i det jeg gjør det, skjærer stemmen hennes gjennom panikken min:

«To sek, jeg tok et bilde av det. Jeg kan vise deg» Hun strekker fingrene med den glitrende neglelakken bakover til der telefonen hennes pleide å ligge. Kroppen min reagerer før jeg rekker å gjøre det, og i det jeg ser at det er min egen telefon hånda mi legger ned mellom setene våre, er det for seint.

«Hm...så rart...» sier hun til mannen ved siden av henne. Jeg kjenner hjertet mitt banke i det hun blar gjennom det tomme bildealbumet på telefonen min. «det ser ut som om de har blitt sletta?»

Å nei! Kanskje jeg kan forklare at det var en misforståelse og gi den tilbake? Jeg kan si at jeg bare tok gal telefon ved en feiltagelse eller noe sånt? Men mens jeg forsøker å formulere en setning, hører jeg henne si med den lyse, nesten syngende stemmen sin:

«Det kan være det samme. Jeg skal av nå uansett.», og før jeg rekker å si noe, før jeg rekker å forklare hva som har skjedd, er hun borte.

Hva gjør jeg nå? Jeg må jo gi den tilbake! Telefonen hennes vet alt om henne. Den vet hvem hun burde snakke med, hvordan hun burde kle seg, hva hun burde bruke tida si på. Telefonen vet hvem hun er. Jeg stirrer inn i skjermen. 84%. Jeg kommer ikke over det. Under tallet dukker det plutselig opp en beskjed: «Vi anbefaler å oppsøke kontakt! Klikk her for forslag til samtaleemner.» Jeg klikker, og det dukker opp en eksplosjon av smilefjes på skjermen.

«Gratulerer! Dere er 84% kompatible. Samtaleemner med høy sannsynlighet for et godt utfall er ...»

Det er en lang liste som følger, og øverst står det i store gule bokstaver:

«Trenger du trips? Start med et smil og sett deg på høyre side. Din venstre side er din beste!» Et smil? Er det så enkelt? Jeg ser på den lange lista igjen. Mange av ordene er helt fremmede for meg og jeg kan ikke si om det navn på er band, idrettslag eller noe helt annet, men et par matretter og bøker jeg kjenner til dukker også opp i virvaret av fremmedord. Kanskje jeg bare skal prøve? Hvis det blir stille, kan jeg jo bare velge et tema fra lista og snakke om det. Jeg vet ikke om det er adrenalinet etter telefonbyttet eller de oppmuntrende meldingene fra Athene som får meg til å gjøre det, men jeg reiser meg og begynner forsiktig å gå mot ham. Han sitter alene og ser ut av vinduet. Jeg vet ikke om det er på grunn av kompatibiliteten vår eller kontrasten mellom de svarte klærne hans og de hvite togveggene, men det er som om han stråler i morgenlyset. Når jeg kommer fram setter jeg meg ned på den høyre siden hans og sier, med det beste smilet jeg kan oppdrive:

«Hei, ehm...jeg ser at vi er 84% kompatible. Så sykt kult!»

Han snur seg mot meg og kaster et raskt blick på telefonen sin og tallet som blinker på skjermen foran ham før han svarer meg:

«Oj! Du har rett. Haha! Så gøy! Jeg ser at du også liker...»

Samtalen flyter problemfritt. Vi snakker hele veien til sentrum, og mens jeg forsvinner i de mørke øynene og det sjenerte smile hans, tenker jeg at jeg kan vente til i morgen med å levere tilbake telefonen.

“God morgen! Dagens farge er turkis! Kombiner med hvitt for ekstra effekt!” Beskjeden lyser opp skjermen på telefonen min og etterfølges av en liten melodi som river meg ut av søvnen.

“I dag har du en spennende dag foran deg! Det er hele 50% sannsynlig at du får svar på søknaden om opprykk!» 50%? Jeg ser forvirret på ballongene og konfettien som danser rundt på telefonskjermen, mens øynene mine sakte tilvennes det sterke digitale lyset så tidlig på morgenen. Athene må ha blitt forvirret av gårsdagens telefonbytte. Jeg sendte inn søknaden for tre måneder siden, og ifølge administrasjonen har den ligget nederst i bunken siden da. Jeg legger bort telefonen, står raskt opp og leter gjennom alle de duse og fargeløse plaggene i klesskapet mitt. Ingen av dem er turkis eller hvite, men jeg har en lyseblå genser og en grå bukse. Jeg tar dem på og ser inn i speilet på den ene soveromsveggen. Fargene passer meg bedre enn jeg trodde. Den lyse tonen står godt til de blå øynene mine, og den klare fargen får de begynnende rynkene i ansiktet mitt til å bli litt mindre tydelige. Jenta jeg byttet telefonen med hadde jo relativt like trekk som meg. Kanskje Athenes anbefalinger for henne fungerer greit i mitt tilfelle også? Før jeg rekker å tenke mer over situasjonen, bryter jeg blikkontakt med mitt eget speilbilde og skynder meg til toget.

Som vanlig går han på fem stopp etter mitt, og som vanlig er han den første inn i vogna. Jeg flytter blikket mitt til telefonskjermen: 35%, 67%, 90%. Tallene blinker raskt foran øynene mine. Jeg sliter fortsatt med å prosessere det hele. Hvordan kan en person passe så godt med så mange mennesker? I det 84% dukker opp på skjermen, hører jeg stemmen hans så nærme at jeg skvetter til:

«Hei! Du jeg tenkte på det du sa i går og...» Han sitter rett ved siden av meg. På min venstre side. Jeg er ganske sikker på at Athene sa det var min beste. Akkurat som i går, går han kledd i svart, og akkurat som i går, gløder han i morgenlyset. Jeg prøver å skjule overraskelsen over at han satte seg med meg ved raskt å rette på håret mitt, før jeg smiler og skynder meg å svare:

«Haha! Nei, jeg tenkte kanskje ikke så nøye over det. Jeg bare...» Stemmen min er høyere enn jeg forventet og latteren mer naturlig enn den var i går. Overraskende nok trenger jeg mindre hjelp av telefonen enn jeg fryktet for å holde samtalen i gang. Jeg blir så oppslukt av diskusjonen vår at jeg ikke legger merke til at vi kjører inn på stasjonen til jenta jeg byttet telefon med, og jeg skvetter nesten til når jeg plutselig ser henne sitte i den andre enden av togvogna. Hun ser annerledes ut i dag. Klærne hennes er fortsatt elegante og moderne, og designerveska er den samme som i går. Likevel har antrekket et helt annet uttrykk. Hun er fremdeles slående vakker, men hun glitrer ikke som i går, og de grå fargene får henne på et vis til å virke mer reservert og tilbaketrukket. I det jeg begynner å planlegge hvordan jeg skal få gitt tilbake telefonen hennes, hører jeg fra min venstre side:

«Du, jeg lurte på om du var opptatt i kveld? Vi kunne gått ut og spist?» Alle tanker om telefonbyttet stopper brått opp. Jeg smiler, takker ja og tenker jeg til meg selv at jeg må kjøpe nye klær før kvelden. Turkis og hvitt. Var det det det Athene anbefalte?

En uke seinere blir jeg forfremmet. Jeg hadde aldri trodd at det skulle skje. Jeg har søkt om opprykk hvert år siden jeg begynte i jobben, men svaret jeg får er alltid at de ikke tror min profil passer til stillingen. Tydeligvis har det endret seg nå. Jeg lener meg tilbake i togsetet og ser ut av det møkkete vinduet. I det togdørene åpner seg og 84% lyser opp på telefonskjermen min, hører jeg stemmen hans rope ut i togvogna:

«Gratulerer!» Jeg har ikke fortalt ham om telefonbyttet eller hvordan det egentlig er jenta som eier telefonen min som er blitt forfremmet. Hvordan kan jeg gjøre det? Hvordan skal jeg si det så han forstår?

«Takk!» svarer jeg. «Stillingen er sikkert blitt endra på eller noe sånt.»

«Nei nei nei!» sier han og rister på hodet i morgenlyset. «Dette har du fortjent! Du jobber så hardt!» Jeg takker ham med en klem og en nesten syngende latter. Har jeg alltid ledd så melodisk? Jenta jeg byttet telefon med går på togvogna en liten stund seinere. Hun har ikke med seg designerveska si i dag. Istedenfor har hun tingene sine i et handlenett i en dus farge. Jeg lurar på hvor mannen hun snakket med da vi byttet telefoner er. Jeg har ikke sett henne snakke med noen siden den dagen.

En måned etter forfremmelsen bestemmer jeg meg for å flytte. Athene anbefaler meg å bo litt nærmere sentrum. Egentlig er jeg ganske fornøyd med det. Jeg har vært så mye ute i det siste at kollektivreisen begynner å ta på. I tillegg gir en mer sentrumsnær leilighet meg bedre tilgang på butikker og restauranter.

«Haha! Slutt å sutre!» sier jeg og ler høyt. «Jeg lover! Jeg skal ikke flytte bort fra denne toglinja!» Han lager et tilgjort trist ansikt og lener seg mot meg.

«Jeg vil bare ikke miste deg.» hvisker han til meg fra sete på min venstre side. Jeg smiler, legger hånda mi i hans og ser på hvordan neglelakken min glitrer i morgenlyset. Jenta jeg byttet telefon med går på togvogna en liten stund seinere. Jeg ser henne ikke med det første og må lete rundt blant alle de fremmede ansiktene en god stund før jeg finner hennes. Hun sitter rett ved meg, men skiller seg ikke ut som hun pleide. Kanskje fordi hun går kledd fullstendig i svart? Jeg lurar på hvorfor hun går i den fargen. Det passer ikke så godt til de blå øynene hennes. For hun hadde blå øyne? Jeg sliter med å huske. Jeg har ikke klart å møte det senkede blikket hennes de siste ukene.

Et par uker seinere ser at jeg at jenta jeg byttet telefon med allerede sitter på toget i det jeg kommer inn i vogna. Jeg blir umiddelbart litt forvirret. Det er nesten ti stopp til den vanlige holdeplassen hennes. Jeg bestemmer meg for å spørre henne om hun har flyttet, men før jeg rekker å komme fram, blir jeg

stoppet av en mann. Vi har visst kompatibilitet på 60%, og Athene mener at vi bør prøve å bli bedre kjent. 60%? Jeg har ikke tid til 60%. Jeg har høyere treff med hun som sitter i kassa i den lokale matbutikken. Jeg avviser ham ved å si at kjæresten min kommer på neste holdeplass og at jeg må finne seter til oss.

«Gratulerer med 6 måneder!» Beskjeden fyller telefonskjermen min og etterfølges av en liten melodi. Seks måneder? Er det virkelig seks måneder siden jeg møtte ham. Er det virkelig seks måneder siden jeg byttet om telefonene? Jeg åpner kalenderen på telefonen for å prøve å regne på ukene, men før jeg rekker å dvele mer ved tida som har gått, åpner togdørene seg og jeg ser det velkjente tallet dukke opp på skjermen: 84%. Han virker litt annerledes i dag. Mer usikker. Som om han er nervøs. Telefonen min anbefaler meg å klemme ham. I det jeg gjør det, hører jeg han hviske, så stille at jeg nesten ikke får det med meg:

«Vil du gifte deg med meg?»

Jeg ser opp i de mørke øynene hans og ned igjen på telefonskjermen. Foran en bakgrunn fylt opp med bittesmå hjerter står det i tydelige mørkerøde bokstaver:

«Ja! (98%)» Før jeg rekker å lure på om det er meg eller jenta som egentlig eier telefonen han frir til, kysser jeg ham. Jeg vet ikke om hun var på toget i dag.

Jeg har ikke sett henne de siste månedene. Av og til ser jeg et ansikt som virker litt kjent og lur på om det er henne, men i det jeg prøver å sjekke, innser jeg hvor mange grå og ansiktsløse mennesker det er på toget. Det mer eller mindre umulig å si hvilket av de unnvikende blikkene som er hennes. Jeg prøver å sjekke Athene etter treff som kan være min gamle telefon. Hva var kompatibiliteten vår igjen? 12%? Eller var det mer? Jeg klarer ikke å huske. Jeg legger telefonen min ned i den røde designerveska mi og smiler til et vennepar som kommenterer på de nye stiletthælene mine.

“God morgen! Dagens farge er gul! Kombiner med blått for ekstra effekt!” Beskjeden fra Athene lyser opp skjermen på telefonen min og etterfølges av en liten melodi som river meg ut av søvnen. Sola har nettopp stått opp, og morgenlyset fyller soverommet mitt.

“I dag har du en spennende dag foran deg! Det er hele 90% sannsynlig at prosjektet ditt blir nominert til årets beste!» Teksten svever over en bakgrunn med ballonger og konfetti. Jeg skrur fort av telefonskjermen før jeg står opp og finner fram dagens antrekk. Den gule genseren passer meg perfekt. Den lyse tonen står godt til de blå øynene mine, og de intense fargene får huden min til å gløde. Jeg

kunne sett på speilbildet mitt i timevis. Livlig og energisk er det Athene kaller det, og Athene tar ikke feil. Ansiktstrekk, personlighet, livsvalg. Hun tenker på alt. Hun er mye mer avansert enn meg.

Jeg går på toget som tar meg inn til sentrum av byen der kontoret mitt er. Kollektivreisen min er kort, bare ti minutter. Jeg er så glad Athene anbefalte meg å flytte mer sentrumsnært. Jeg hater togreisen til jobb. Som vanlig tar jeg opp telefonen min og setter meg ned på et ledig sete, men før jeg rekker å åpne telefonskjermen, blir jeg avbrutt av en lys kvinnestemme:

«Vi har samme telefon!» Jeg møter blikket hennes et lite sekund før jeg raskt sjekker hva Athene sier.

«3% kompatibilitet!» lyser det på skjermen min.

«Eh...ja,» sier jeg så avvisende jeg kan «vi har visst det.» Jenta har på seg en grå genser som står godt til de blå øynene og den blasse huden hennes. Det hele går nesten i ett og gjør det vanskelig å feste blikket ved det objektivt sett veldig vakre ansiktet hennes. Jeg smiler høflig og snur meg bort fra den fremmede jenta. Og mens jeg gjør det, tenker jeg at jeg pleide å elske grått. Hvorfor sluttet jeg egentlig å bruke den fargen?"